

DAVETSİZ MİSAFİR

DAVETSİZ MİSAFİR

Orijinal Adı: My Dangerous Duke

Yazarı: Gaelen Foley

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Lea Ovedya

Düzeltili: Fahrettin Levent

Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Eylül 2013

ISBN: 978-9944-82-715-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2010 Gaelen Foley

Türkçe Yayım Hakkı: Anatolialit Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul

Tel : (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax : (0212) 482 99 78

Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

DAVETSİZ MİSAFİR

Gaelen Foley

*Çevirmen
Lea Ovedya*

 epsilon[®]

*İyi yürekli ustam, ben bir şey demeden dedi ki:
“Canı acısa da gözünden yaş akmayan şu iriyarı
adama baksana.”*

– Dante’nin Cehennemi, XVIII Kanto, II. 82-84

*“Ölümlü insanların başına gelen her güzelliğin
bir laneti vardır.”*

– Sofokles

Bölüm 1

Cornwall, 1816

Güçlü ve korkutucu bir yabancıya bir oyuncak gibi hediye edilmek üzereydi. Kate Madsen hayatının bu noktaya nasıl geldiğini güç de olsa anlıyor, fakat zorla yutmak zorunda kaldığı ilaç yüzünden korkunç kaderine baş kaldıramıyordu.

İçine afyon ruhu katılmış karışım kısa sürede etkisini göstermişti. İçmesinin üzerinden yarım saat geçmemişken öfkesi dinmiş, akli bulanmış, sivri dili dönmez olmuş ve kaçakçıların karıları onu kaçınılmaz sona hazırlamak için geldiğinde yumruk halini almış elleri gevşemişti.

Bilinci yarı kapalı halde sadece evet ve hayır diyebilmişti. Karakterine aykırı olsa da uysal bir şekilde durmuş ve kadınlar tarafından kabaca yıkanıp lorda sunulmak üzere bir fahişe gibi giydirilmişti.

Kate adamların Warrington Dükü'nü neden kızdırdıklarını bilmiyordu, fakat lordun öfkesini dindirmek adına bakire bir kurban olarak sunulacağını anlamıştı.

Bu vahşi adamın kadınlara karşı doymak bilmez bir iştahı olduğu biliniyordu.

Hem bu özelliği hem de her türlü şiddeti uygulama konusunda bir uzman olması bölgedeki yerlilerin ona neden "Canavar" dediğini ortaya koyuyordu.

Yaşananlar kâbustan farksızdı. Bedenini saran beyaz renkli muslin kumaşı görünce acıyla gülmekten başka bir şey yapamadı. Kurtulma şansı olmadığını biliyordu. Yarı çıplak halde kontrolsüzce titriyordu ve bunun nedeni havanın soğuk olmasından ziyade başına geleceklerden korkmasıydı.

İçmek zorunda kaldığı ilaç - bulunduğu sahil kasabasında uçuldayan kış rüzgârının bacalardan tüten dumanı dağıtması gibi - endişelerini uzaklaştırmış ve biraz olsun sakinleşmesini sağlamıştı.

Kadınlar dolanmış uzun kahverengi saçlarını tararken neredeyse kafa derisini yüzeceklerdi. Üzerine ucuz bir esans püskürttükten sonra geri çekilip çıkardıkları işe hayranlıkla baktılar.

Yüzü deniz havasına maruz kalmış kadınlardan biri, "Oldukça hoş," dedi. "Temizlenince bir şeye benzedi."

"Evet. Canavar onu beğenecektir."

"Yine de hâlâ çok solgun," dedi bir diğeri. "Gladys, yanaklarını biraz renklendir."

Bütün bunlar sanki bir başkasının başına geliyor gibiydi. Pembe renkli kaygan bir krem pek de kibar olmayan bir şekilde önce yanaklarına, sonra dudaklarına sürüldü.

“İşte oldu.” Bunun üzerine Kate’i ayağa kaldırıp kapıya doğru sürüklemeye başladılar.

Körelmiş, karmakarışık olmuş duyularına karşın Kate bu dar odadan çıkacağını algılayınca uyuşuk halinden az da olsa sıyrıldı. “Bekleyin,” dedi güç bela mırıldanarak. “Ayakkabılarım... Ayakkabılarım yok...”

“Yok çünkü yeniden kaçmaya çalışmaman için ayakkabılarını çıkardık Bayan Akıllı!” diye söylendi Gladys. “Al, şarabını bitir. Yerinde olsam hepsini içerdim. Adamın sana kaba davranacağı aşikâr.”

Bu uyarı karşısında gözleri kocaman açılan Kate kadına uzun uzun baktı. Ama ona karşı gelmedi. Kadehi aldı ve içine afyon ruhu katılmış olan kırmızı şarabı bir dikişte içti. Nezaketsiz kadınlar sonunda onun inadını kırdıklarını düşünerek aralarında gülüştüler.

Ağır dozda afyon ruhu verilmezse genç kızın - bir ay önce kaçırıldığı gecede olduğu gibi - ortalığı velveleye vereceğini ve vahşi bir şekilde mücadele edeceğini biliyorlardı.

Bunun yerine Kate uykulu gözlerle boş kadehi onlara geri uzattı.

Kadınlar bileklerini ipe bağladıktan sonra onu merdivenlere yönlendirdiler ve bu dağınık küçük evin zemin katına indirdiler.

Kır saçlı yaşlı Caleb Doyle ve çetenin diğer üyeleri aşağıdaki odada onu şatoya götürmek için bekliyorlardı. Bu zamana kadar zekâsıyla saygı gören Kate bir fahişeyi andıran hali yüzünden kendini aşağılanmış hissediyor, kimse-nin yüzüne bakamıyordu.

Tanrı’ya şükür içlerinden hiçbiri onunla alay etmeye

kalkışmadı. Onurundan geriye kalan kırıntılar bir de onların alaylarını kaldıramazdı.

Düşüncelerini saran pusun arasından adamların ne kadar ciddi görüldüğünü fark etti. Umduğu üzere hiçbir neşeli değildi.

Kate adamların hissettiği korkunun kokusunu alabiliyor, bu yüzden daha da çok korkuyordu.

Ulu Tanrım! Yanına götürüldüğü lord nasıl biriydi ki bu zorba adamları bile sahibi yaklaşınca kırbaçlanmaktan korkan köpekler gibi titretebiliyordu?

Yaşlı Caleb karısına dönerek homurdandı: “Terbiyesiz bir kızı bir leydiye dönüştürmeyi nihayet başarmışsınız.”

“Evet. Nasıl davranması gerektiğini sonunda anladı. Endişelenme kocacığım...” dedi Gladys. “Lordun öfkesini dindirecektir.”

“Ümit edelim de yemi yutsun,” diye mırıldandı Caleb. Başka tarafa yöneldi, fakat karısı kolundan tutup onu bir kenara çekti.

“Bu riske girmek istediğinden emin misin?” diye sordu Gladys.

“Başka ne yapabilirim ki?” dedi Caleb alaycı bir sesle.

Karı koca alçak sesle konuşuyor olsa da Kate söylenenleri duyabilecek kadar yakınlarında duruyordu. Genelde olup biteni hemen kavrayan beyni uyuşmuş haldeydi ama yaptıkları planın kendisiyle ilgili olduğundan emindi.

“Onunla konuşmamaya kararlı mısın Caleb? Tamam, kızgın olabilir ama yaşananları açıklarsan...”

“Yeterince aşağılandım!” diye karşılık verdi kocası sertçe. “Yardım istediğimizde bize gönderdiği cevaba baksana! Merhametsiz piç kurusu! Çarlarla ve prenslerle birlik

olup ne gibi karanlık işler çevirdiğini Tanrı bilir. Majesteleri son zamanlarda bizim gibilerle ilgilenmeye tenezzül etmeyecek kadar önemli biri haline geldi... Cornwall'a en son ne zaman geldiğini bile anımsayamıyorum. Sen anımsayabiliyor musun?”

“Epey oldu,” dedi Gladys.

“Evet ve geri dönmemesinin nedeni de o lanet olası gemi kazası! Hiçbirimizi önemsemiyor, onun koruması altında olmamız bile umrunda değil. Bana sorarsan nereden geldiğini unutmuş gibi. Fakat bu küçük ders bunu anımsamasına yardımcı olacak.”

“Caleb!”

“Endişelenme. Kızı yanına götürdüğümde, hoşuna gitse de gitmese de bizden yardım istemek zorunda kalacak.”

“Tamam ama yanılıyorsan işte o zaman çekeceğimiz var.”

“Yanılmamayı umuyorum,” diye cevap verdi Caleb gözlerinde öfkeli bir pırıltı belirirken. “Fakat seçeneklerime baksana Gladys. Tanıdığın düşman tanımadığın dosttan iyidir.”

“Pekâlâ,” dedi Gladys kollarını göğsünde kavuşturarak. “Şayet eminsen öyle olsun.”

Caleb adamlarına dönerek, “Hadi,” dedi. “Kızı getirin. Majestelerini bekletmeyelim!”

Pislik içindeki iki adam Kate’i kollarından kavrayıp gecenin zifiri karanlığına, ocak ayının kemikleri donduran rüzgârına doğru sürükledi.

Kate karı koca arasında geçen konuşmadan bir şeyler çıkarmaya çalışırken bunaldığını hissetti. Duydukları neler döndüğünü anlayabilmesi için yeterli değildi, ancak ilk

kez bir şeyler duyabilmişti. Ve afyon kanına işlerken durumu tam olarak kavrayamıyordu.

İçinde kabaran mutluluk ve korku yüklü dalgalar arasında gidip geliyor, bu yüzden tek bir düşünceye odaklanmakta zorluk çekiyordu. Akışına bırakmak çok daha kolaydı...

Bu sırada adamlar onu kucaklayıp beklemekte olan eski püskü üç at arabasından birine oturtular. Caleb soğuktan korunmasını sağlayacakmış gibi ona incecik bir battaniye uzattı, sonra da az önce konuşulanları gizlice dinleyip dinlemediğini çözmek istercesine ona dik dik baktı.

Bir an sonra Canavar'ın atalarından kalma evine, Kilburn Şatosu'na doğru yola koyuldular.

Kafile rüzgârın uğuldadığı kasabadan ayrılırken Kate boş gözlerle at arabasının penceresinden dışarı baktı.

Tam tepede asılı duran ay minicik yıldızları açığa çıkaracak şekilde duman rengi bulutların arasından kendini gösteriyordu; kış takımyıldızları Manş Denizi'nin parlak yüzeyinin ötesindeki ufka kadar uzanıyordu.

Dondurucu geceye demir atmış olan limandaki kaçakçı gemilerinin soluk fenerleri akıntının etkisiyle sallanıyordu.

Kafile bir tepeye doğru tırmanırken uzaktan Kilburn Şatosu'nun siyah kuleleri görünüyordu.

Kate donuk gözlerle şatoya bakarken başını bir an için cama yasladı. Oraya gittiğinde başına neler geleceğini düşünenecek kadar zamanı olmuştu, zira uzun süredir tutulduğu o küçük odanın penceresinden baktığında bir-iki kilometre ötedeki sevimsiz siyah kuleleri görebiliyordu.

Yerel efsanelere göre sahibinin soyundan gelen lanet yüzünden şato periliydi.

Kate üzerine çöken uyuşukluktan kurtulmak istercesine kafasını salladı. *Cahil halkın boş inançları*. Warrington Dükü lanetli değil sadece kötü bir adamdı ve Kate bunu tüm o eğitimsiz zavallılara açıklayabilirdi. Yoksa nasıl bir adam böylesine bir haksızlığa katlanırdı ki?

Geçen birkaç hafta içinde kaçakçılarının karılarından duyduğu dedikodulara göre dük kulağa rezil bir soylu gibi geliyordu - zengin, kudretli, ahlaksız. Ahlaksızlığın dibine vurmuş gibiydi. Kadınlar aynı zamanda onun Londra'da adının anılması yasak olan Cehennem Kulübü adlı bir topluluğa üye olduğunu da söylemişlerdi.

Dükün kendini orada nasıl eğlendirdiğini düşünmek bile Kate'in ürpermesine neden oluyordu.

Ne var ki ondan nefret etmek tüm bunların başına neden geldiğini çözmeye çalışmak kadar anlamsız görünüyordu.

En başından beri neden kaçırıldığını tam olarak anlamamıştı zaten. Kitaplarıyla sakin bir hayat süren, kimseye zarar vermeyen kendi halinde biriydi. Bildiği kadarıyla düşmanı da yoktu.

Kabul etmek gerekirse pek arkadaşı da yoktu.

Neden birinin hedefi olmuştu ki?

Çocukluğundan beri mantık bilmeceleri çözmeyi sevse de bu bilmecenin cevabını bulamıyor, sadece içinde bulunduğu duruma bir cevap uydurabilmek için kendince nedenler yaratıyordu.

Sonuçta kaçakçılar karaborsayla ilgilenirlerdi ve savaşın sona ermesiyle işleri bozulmuştu. Barış sağlandığından beri lüks Fransız mallarından gümrük vergisi alınmıyordu.

Cornwall'da sıkıntılı bir dönem baş göstermişti. Bu yüzden de kaçakçılar hayatlarına devam edebilmek adına daha karanlık işlere bulaşmışlardı.

Ah, daha önce beyaz köle ticaretiyle ilgili bir şeyler okumuştun. Gazeteler bazı çetelerin alıkoydukları genç kızları para karşılığında sapkın zevkleri olan soylulara gizlice sattığını yazmıştı.

Yine de Kate bu tür söylentilerin gotik romanlarda yer bulan efsanelerin ötesinde bir şey olduğunu aklına bile getirmemişti. Şimdi ise hiç istemese de bir şekilde hikâyeye dahil oluvermişti.

Bu içinde bulunduğu duruma uyan tek açıklama gibi görünüyordu.

Birkaç dakika önce kulak misafiri olduğu Doyle'ların gergin sohbeti az da olsa durumunu açıklığa kavuşturuyordu, ancak öylesine sersemlemiş bir haldeydi ki duyduklarıyla aklından geçenler arasında bir bağlantı kuramıyordu. Her ne olursa olsun dile getirilen sözler hayra alamet değildi. Tüm bunlara *neyin* sebep olduğunu düşünmek yerine bir çıkış yolu bulmalıydı.

Şatoya giderek yaklaşıyorlardı. Araba ilerledikçe Kate'in korkusu artıyordu. Afyon ruhunun etkisinden kurtulmaya çalışarak yerinden doğrulup kapı kulpuna uzandı. Kaçma düşüncesiyle kulpu çevirdi ama işe yaramadı.

Kaçmayı başarsa bile - yarı çıplak halde olduğu düşünülürse - gecenin acımasız soğuğu birkaç saat içinde ölümüne sebep olabilirdi.

Adaletin bir gün yerini bulacağını bile umut edemiyor, çaresizliğe sürükleniyordu. Herkes bir dükün suçlarından ötürü iddia makamının huzuruna çıkamayacağını bilirdi.

Kime anlatabilirdi? Bir dükün karşısında kim ona inanırdı? Kendisi bile tüm bu yaşadıklarına inanmakta zorluk çekiyordu.

Tek bildiği o adamın, sapkın zevkler uğruna canını alabileceği idi.

Hayır, bu noktada tek ümidi adamın işi bittikten sonra yaşamasına izin vermesi, belki de onu evine göndermesiydi.

Dartmoor'un kenarındaki saz çatılı sıcacık kulübesini düşününce gözleri yaşlarla doldu, ilacın etkisiyle giderek duygusallaşıyordu. Tanrı'nın yardımıyla eve dönme fırsatını ele geçirirse bir daha asla soyutlanmış hayatından şikâyet etmeyecekti. Son günlerde keşfettikleri ona dünyada yalnızlıktan çok daha beter şeylerin olduğunu göstermişti.

Durumunun en berbat tarafı ise o aptal O'Banyon'un yanlış kızı kaçırmış olmasıydı!

Kaçırıldığı gece, çete lideri O'Banyon ona yanlış isimle - Kate Madsen yerine Kate Fox diye - hitap edip durmuştu.

Onun adı Kate Madsen'di!

Umudunu giderek yitirse de tüm bunların yalnızca bir yanlış anlaşılardan ibaret olabileceğini düşündü. Belki de bu yanlış düke anlatabilir, onu bu konuda ikna edebilirdi. Ama yine de...

Çocukluğundan kalma bir anı, neredeyse unuttuğu ufak bir olay, başına gelenleri dayandırdığı teoriyi sarsmakta ve tüm bedeninin korkuyla titremesine neden olmaktaydı.

Fakat artık bunları düşünecek zaman kalmamıştı.

Kaderi onu vazgeçilmez sona yaklaştırmıştı.

Kilburn Şatosu'na gelmişlerdi.

Sevimsiz görünen buz tutmuş kayalarla çevrili olan taş bina ay ışığıyla parılıyordu, etrafa kapkara gölgeler yansıtıyordu.

Kate döndü ve üç at arabasının da ilerlediği açılır kapanır köprüde etrafına bakındı. Kemer altından geçerlerken, nöbetçi kulübesindeki iriyarı iki muhafız durmaksızın devam etmelerini işaret etti.

Demek gelmeleri bekleniyordu.

Kate arabanın camından şatonun dış duvarlarına göz attı. Her iki taraf da alabildiğine uzanıyor ve gecenin karanlığında gözden kayboluyordu.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atmaya başladı. *Buradan kaçmak mı?* Bu imkânsızdı. Kalın kıyafetler giyip üzerindeki uyuşukluktan kurtulsa bile her taraf silahlı adamlarla doluydu.

Neden? Neden bu adamın bu kadar çok silahlı muhafızı vardı?

Görünüşe bakılırsa dükün saklamak istediği pek çok şey vardı.

Kate onun kaçakçılarla ilişkisinden birkaç sonuç çıkarılmıştı zaten.

Yasadışı işlere karışan bu adamların soylu patronu olan dük, onların kıyı bölgesinde özgürce çalışmalarına izin veriyor ve kuşkusuz karşılığında bu haksız kazançtan pay sağlıyordu. Kaçakçılar Cehennem Kulübü'nün bu doymak bilmez üyesine muhtemelen onun gibi genç kızlar tedarik ediyorlardı.

Elinin altında bu kadar silahlı muhafız olmasına şaşır-mamak gerek, diye düşündü Kate. Kafası bulanık olmasına rağmen varlıklı bir adamın bu tür kanunsuz yeraltı faali-

yetleriyle ilgilenilmesi için güvenlik önlemleri almasının tek mantıklı yol olduğunu görebiliyordu.

Belki de adam tarihte adı geçen her zorba gibi sadece bir paranoyaktı - bu düşünce aklında belirince tozlu tarih kitaplarını özlediğini hissetti. Sezar ve onun Praetorian muhafızları ya da modern zaman Sezar'ı Napolyon ve onun geçen yaz Waterloo sonrasında artakalan büyük ordusu gibi.

Şayet dük bir paranoyak çıkarsa, başı tahmin ettiğinden çok daha büyük bir belada demektir.

Tam karşısındaki dört kule karanlıkta yükseliyordu. At arabaları iç kale duvarının merkezinde kalan avluya ulaşmıştı.

Kate toynak seslerinin yavaşladığını duyunca paniğe kapıldı, mucizevi kaçma umudu her geçen saniye daha da tükeniyordu.

Adamlar hızla arabalardan atlamaya başladılar. Kapının açılmasıyla irkilen Kate gecenin soğuk havasının yüzüne vurduğunu hissetti.

“Hadi,” dedi Caleb sertçe ve uzanıp onu dışarı çekti.

Kate dışarıdaki soğuğa karşın elindeki battaniyeye sarınmaya çalışırken adam kumaş parçasını çekerek incecik kıyafetini gözler önüne serdi. “Buna ihtiyacın olmayacak.”

Kate ayakları yere değer değmez acıyla inledi, çünkü incecik beyaz çorapları buzlu zemin üzerinde hiçbir koruma sağlamıyordu.

Doyle başıyla adamlarından ikisine işaret ederek, “Yürümesine yardım edin,” diye emretti.

“Tamam efendim.” Adamlar kollarından kavrayıp onu şatonun kemerli kapısına doğru sürüklemeye başladılar.

Adamlara yetişmeye çalışan Kate'in dişleri birbirine çarpıyor, neredeyse çıplak olan ayakları her adımda acıyor, korkudan bacakları dolanıyordu.

Hâlâ başı dönüyordu ve zihni karmakarışıklı. Biri bu halimi görse sarhoş bir fahişe olduğumu zanneder, diye düşünüyordu yine de. Ah soylu Fransız annesi onu bu halde görse kesin mezarında ters dönerdi.

Neyse ki soğğun iyi bir tarafı vardı. Uyuşukluğu az da olsa azalmış, olup bitenleri çok daha açık bir şekilde algılayabilmesini sağlamıştı.

Yarı kapalı gözlerle şimdi ya da gelecekte kaçabileceği bir yer arıyordu. Adamlara göz atarken o gece kulübesine girip onu kaçıran üç adamdan hiçbirinin aralarında olmadığını fark etti.

Kate özellikle O'Banyon'dan nefret ediyordu. *İğrenç zorba.*

O akşam çete liderinin ismini tesadüfen duymuştu: İki genç adamdan biri ona evi soyup sormayacaklarını sorarken. O'Banyon onlara bu konuda serbest olduklarını, bulabildikleri ne kadar para ve mücevher varsa alabileceklerini söylemişti ki bu da pek bir şey aşırılamayacakları anlamına geliyordu.

Kate'in en kıymetli eşyaları raflarda dizili olan kitaplardı, ancak adamlar Aristo ya da Brad'le ilgilenmeyecek kadar ilkel erdi.

Rüzgâr siperli taş girişe vardıklarında Doyle durmalarını emretti. "Ellerini çözün," dedi adamlarına.

Kate'i kollarından tutan adamlar şaşkınlıkla efendilerine baktılar.

"Majesteleri bundan hoşlanmayabilir," diye mırıldandı Caleb. "Bırakın nasıl istiyorsa öyle bağlasın. Endişelenme-

yin, kız adını bile anımsayamayacak durumda, bu halde hiçbir yere kaçamaz. Hadi, sallanmayın, çabuk olun! Soğuktan donmak üzereyim!”

Kate adamların verilen emre uyduklarını görünce rahatladı ve ellerini uzatıp ipi çözmelerini izledi.

Yürümeye devam etmeden önce Doyle parmağını Kate’in yüzüne doğru sallayarak uğursuz bir uyarıda bulundu. “Sakın o çok konuşan ağzını majestelerinin önünde açmaya kalkma, yoksa geldiğin yere geri dönmek isteyebilirsin. Anladın mı beni? Terbiyesizliği hiç sevmez. O çok güçlü bir adamdır. Aklın varsa çeneni kapalı tutup sana söyleneni yaparsın. Anlaşıldı mı?”

Kate bileklerini ovuştururken usulca başını salladı.

Doyle onun bu suskun hali karşısında şaşkın görünüyordu. Kaş çatışı ise derinleşmişti. “Ah, sakın bana kesime giden küçük bir kuzu gibi bakma,” diye bağırdı. “Civardaki onlarca kız sırf onun yatağında bir gece geçirebilmek için canını vermeye hazır durumda! Ama sen yaşayacaksın endişelenme!”

Kate kaskatı kesildi. Adamın sert ses tonu gözlerini yakan yaşların yanaklarından süzülmesini engellemiş, az da olsa cesaretini toplamasını sağlamıştı. Elinden geldiğince omuzlarını dikleştirdi ve bu durumdan sıyrılacağına dair kendi kendine ant içti. Tanrı’nın yardımıyla korkudan sinip mağlup edilmeyecekti.

“Hadi beyler, şeytana ödeme yapma vaktimiz geldi,” diye mırıldandı Doyle ve kapıyı tıklattı.

Siyahlar içinde sıska bir uşak hemen kapıyı açtı.

İçeri girerlerken, “İyi akşamlar Eldred,” dedi Caleb elinden geldiğince nazik olmaya çalışarak.

Sıska uşak eğilerek, “Bay Doyle,” dedi. Bakışları kurnaz, gözleri çukur, yüzü kemikli, dinginliği korkutucuydu. Açık alnının gerisindeki gri saçları karmakarışıktı. Anlaşılmasa bir ifadeyle Kate’i süzdü ama görünüşe bakılırsa soru sormayacak kadar akıllıydı. Arkasına döndü ve elindeki feneri yukarı kaldırarak, “Bu taraftan, lütfen,” dedi. “Efendim sizi bekliyor.”

Eldred onları gölgeler içindeki uzun bir koridordan geçirirken herkes onu takip etti. Kate buz tutmuş ayaklarla tökezleyerek ilerlemeye çalışırken bir yandan da etrafına bakıyordu. Daha önce bir şatoda hiç bulunmamıştı ve birilerinin böyle bir yerde yaşayabildiğine inanmakta zorluk çekiyordu.

Burası bir ev değil ejderhaların ve şövalyelerin yaşadığı zamandan kalma çirkin bir yapıydı.

İçerisi inanılmaz derecede kasvetliydi. Her yer eski zamanlardan kalma silahlar, kalkanlar ve zırhlarla doluydu. Duvarlara resim yerine çoğu yırtılmış bayraklar asılıydı. İnsanın içini ısıtacak tek bir şey yoktu, yine de nahos atmosferine karşın şatonun tarihi önemi Kate’in korkusunu bir-iki dakika da olsa hafifletti.

Kate’in bastırılmaz bilgi edinme merakı mekâna, yüzyıllar önce mekânda tanık olunan savaşlara ve sır dolu nice olaya kaydı.

Sonra onu kaçırانların endişeli ifadelerini fark etti.

Kasvetli koridorda ilerlerken Doyle, “Hey Eldred! Bu akşam ruh hali nasıl?” diye sordu.

“Anlayamadım efendim.”

“Canavar’dan bahsediyorum!” diye fısıldadı Doyle. “Sinirli mi?”